

Įžengusi Aura Enida Baltus pasijunta prie jūros, bet ne gimtinėje, prie vėsių Baltijos vandenų, o prie apyšiltės rudenėjančios Viduržemio jūros. Šis Italijos paplūdimys, kurio krantas nusėtas pilkais karštais akmenukais, yra tik vienas iš keleto didelėje subtropine augmenija apaugusioje įlankoje. Grakštus kranto liūkis apsuptas žalių kalvų, o apačioje, palei promenadą, nusagstytas daugybės susigrūdusių stilingų praėjusios epochos namų.

Santa Margherita Ligure! Ryto šviesoje pakrantės pastatai atrodo kitaip nei vakarais: dabar jų rausvi ir gelsvi fasadai dar išblyškę, tarsi ryškios ryto saulės apakinti, pablukinti ir, gindamiesi nuo spindulių, kai kurie jau nuleidę virš balkonų pergolas – ilgas sunkias blakstienas. Saulei leidžiantis koloritas intensyvėja, rausvėja ir išsirpsta – lyg visą dieną būtų nokęs kartu su vaisiais virš namų ir vilų nusidriekusiuose, į kalvą kopiančiuose soduose.

Jau vidudienis. Saulė, turbūt užsimiršusi, o gal pailsusi, visai liovėsi judėti ir įstrigo aukščiausiam taške. Išsimaudžiusi Aura ilgai sėdi ant akmens, žvelgdama į jūrą, į jaukų uostą tolumoje, į ten susigrūdusias ištaigingas jachtas ir kelias vos įžiūrimas prie pat vandens įrengtas kavines.

Mažas vienišas laiviūkštis nuleistomis burėmis plūduriuoja visai netoliese, tarsi užsnūdęs, sustingęs popiečio miege, o tristiebis atspindys vandenyje vinguriuoja kranto pusėn tarsi balkšvi susiraizgę išardyto megztnio siūlai.

Žvalgydamasi bando stumti laiką, sutrumpinti laukimą. Apmetusi akimis savąją įlankėlę, nustato: pati mažiausia, net miniatiūrinė.

Priešpiet šis mažutis paplūdimys, kuriame gali tilpti tik keletas šeimų, skendi dideliame senos vėduoklinės pinijos šešėlyje, tad žmonės ryte čia nesiveržia. Pavieniai poilsiautojai gulinėja tolėliau, saulėtuose plotuose, stoviniuoja ant molo betono, jauna pora, sėdinti ant iš vandens kyšančio didelio akmens, juokiasi, pilvotas pagyvenęs vyriškis meškerioja. Vasaros įkarštyje atvykėliai grūdasi kiek tolėliau nusidriekusiuose viešuosiuose ir viešbučių paplūdimiuose, bet dabar – ne sezono metas, tad vieni jų – pustuščiai, o kitų įrenginiai jau surenkami.

Klesterėjusi ant patiesalo Aurenida jaučia pilvą ir šlaunis badančius akmenukus. „Laukiu nuo pat devynių ryto, o Noldo vis dar nėra. Kažin, ar įvyks šis slaptas susitikimas?“ – pamano.

Pasisukusi į dešinę nužvelgia šalimais išskleistą patiesalą – jis tebėra tuščias, tik užkritę keli pilki miniatiūriniai akmenukai ir pora ilgų dvigubų spyglių, atplasnėjusių nuo aukštos vėduoklinės pinijos.

Priglaudusi skruostą prie saulės įkaitinto rankšluosčio, junta kažką pažįstama – tarsi Noldas būtų paskleidęs savo kvapų šuorą, tarsi priešais būtų patiestas jo kūno prišildytas drabužis arba gulėtų jo odos išnara, o gal net – jis pats. Pakilusi Aura palenkia galvą virš tvirto vyriško kūno ir glosto jį savo plaukais. Jų galiukai vos liesdami slysta Noldo krūtine, kaklu, aukštyn veido link, limpa prie barzdos šerių, pakutena lūpas, susipina, įsikibdami į tamsias blakstienas... Ir tada pro gelsvai spindinčias gijas ji išvysta jo akis, įremtas į ją, ir palengva visas pasaulis nugrimz-

ta aukso rūke. Bet tai – tik mirażas, vizijos... Lyg įgavęs tamprumo, laikas ištįsta.

„Laimė, šiame kurorte vokiečių labai reta, beveik vieni italai, – ramina si ji. – Tikiuosi, nesutiksiu kokios mane pažįstančios žmogystos, o Noldui pasirodžius mums nereikės slapstytis. Net pati nesuvokiu, kaip išdrįsau pabėgti. Nors aišku, kad meilė mane svaigino, lakino tarsi apėmęs pamišimas.

Vakar, atvykusi traukiniu ir išlipusi senoje stotyje, leidasi nuošalia gatvele į pakalnę, dardindama paskui save lagaminą, kol pailsusi stabtelėjau prie apdulkėjusio senaikčių parduotuvėlės lango ir ilgai žvelgiau į seną venecijietišką kaukę. Ji buvo vienspalvė, apsilupinėjusi, tik ovalas veidui pridengti – su angomis akims ir šnervėms. Tokias kaukes užsidėjusios tarnaitės lydėdavo kanalų tilteliais savo poną. Anuomet per karnavalą kambarinės turėdavo prisidengti veidą kauke, o vidinį jos stiebelį laikyti sukandusios dantimis, kad kaukė nenukristų. Kankynė pramanyta tam, kad savo pliauškalais netrukdytų ponui.“

Kartais Herbertui įsispoksojus į kokias varžybas, Aura pasijusdavo panašiai. „Na, tiek to, tirštiniu spalvas – tokias situacijas išgyvena daugelis moterų, – pagalvojo.

Sutikus Noldą, mano sieloje per trumpą laiką suvešėjo oazė: pražydo daugiažiedžiai krūmai, milžinišku greičiu išstypo palmės ir kvapnūs rojaus vaismedžiai.

Pirmosiomis savaitėmis dar bandžiau valdytis, bet hormoninis užtaisas veikė, nepaisydamas sąžinės graužaties.

Jis plėtėsi mano kūne, augo, pūtėsi it oro pūslė paširdžiuose ir nešė, skraidino. Jausmai Noldui nenumaldomai augo.

Iš pradžių, kol dar negalėjau objektyviai įvertinti savo jausmų, gyvenau iliuzija, kad meilė nėra išsisknijusi, kad esu pajėgi savo susižavėjimą valdyti, o panorėjusi net galėčiau lengvai atsikratyti. Tiesa, to nepadariau, tikėdamasi įgyti bičiulį, pašnekovą; vėliau – tik siekdama užtęsti žaidimą, dar pasimėgauti, išbandyti abu – jį ir save. Ilgainiui jausmai ir su jais susiję procesai, vykstantys ir sąmonėje, ir kūne, tapo nebepavaldūs. Panašiai kaip bakterijos, įsitvirtinusios žarnyno užkaboriuose – bandant jas išnaikinti, lyg ir pasitraukdavo, deja, pirmai progai pasitaikius, vėl išsikerpūnėdavo. Prakeikta meilės infekcija!

Dar vėliau, aiškiai jausdama karštinės simptomus, net nebesiečiau jos atsikratyti, priešingai – sąmoningai mėgavausi visais kūno pojūčiais: emocijų pliūpsniais, jausmų sumaištimi, saldžiai skausmingais įmagnetintų dubenkaulių sąrėmiais.

Čia atvykau jausmų vedama... taip – amoko. Ir laukiu, laukiu, laukiu... Gaila, kad nutrūko telefono ryšys.“

Išsimaudžius vėsiroje jūroje, prablaivėja galva, ir trumponimis nuskaidrėjimo valandėlėmis moteris tarsi naujai pažvelgia į save.

„Juk pastaruoju metu aš, apžlibusi, apspangusi nuo jausmų, žengiu apgraiбомis, nežinia kur. Kaip ta manekenė Jeano Paulio Gaultier madų spektaklyje. Einu tamsaus vualio pridengtu veidu, viliojama tiesiai į akis projektuojamo meilės filmo – iliuzijos. Gal stačiai į spąstus? Šeimą

su Herbiu lengva sugriauti, nors... juk dar esu prie jo prisirišusi. O Noldo charakteris sunkiai nuspėjamas, jo elgesyje slypi kažkas, verčiantis būti atsargiai. Aišku, mano, kaip ir visų įsimylėjėlių, jausmų užgultos smegenys nepajėgia visko iššifruoti, gal net vengia įžvelgti teisybę.

Taigi judu – kaip ta apakintoji, vedama už rankų dvejų vyriškių, žengiančių žemiau, palei podiumą, o akyse blyksi spindulių šokis. Bet gal užslinkus debesims viskas papilkės, atbuks? Gal mano arba Noldo jausmai žybtelėję išnyks lyg nebuvo?..“

Pro išretėjusį mėgstamiausio maudymosi kostiumėlio audinį saulė maloniai kaitina krūtis ir papilvę. Spindulių plūsniai bangomis svilina tarpvietę, tarsi karšta vyriška plaštaka, vis glundanti, apgaubianti, spustelinti moterišką lytį ir vėl atitolstanti. Ūmai, prisiminus vieną glamonių su meilužiu epizodą, dvejonės išsisklaido ir ją nutvilko meilės saldulus.

Kai laikrodys bažnyčios bokšte, tame virš dvejų galingų palmių viršūnių išstypusiame, it jau porą šimtmečių besiskleidžiančiame akmens žiedo pumpure, išmuša keturias, Aura Enida, užsitempusi šortus ir beveik permatomą balto batisto palaidinukę, sugrūdusi į krepšį rankšluosčius ir du spalvingus nardymo mėgėjams skirtus žurnalus, palieka paplūdimį.

Ant suoliuko palei kaktusų koloniją aptinka paliktą šveicarų laikraštuką. Keliolika mėnesių gyvenusi tame krašte, susidomi. Jame paskelbti Šveicarijos sveikatos ministerijos 2016-ųjų metų apklausos duomenys. Alpių šalyje kiekvienas vyras vidutiniškai yra turėjęs po septynis intymių san-

tykių partnerius, o moterys – po šešis. „Na taip, šveicarai ir vokiečiai be kompleksų kalba, diskutuoja, rašo apie erotiką“, – pagalvoja ji.

Centrinė miesto gatvė tuščia ir įkaitusi, tarsi saulė į asfaltą būtų įlydžiusi visa, kas gyva. Kioske, įsispraudusiame tarp dviejų per arti pastatytų senų namų, ji nusiperka *Focaccio del Formaggio* ir žengia kelis žingsnius atgal, į saulę, kad apdžiūtų nepadoriai šlapios maudymuko dėmės ties tarpviete ir krūtimis. Dideliais kąsniais valgo kepinį, mėgaudamasi siurbčioja paviršiuje susitelkusias pieniškas išsilydžiusio sūrio baleles – saldžiasūres, gardžias, skoniu primenančias žindyvės pieną.

Einant per nedidelę pardavinėjamomis gelėmis kvėpiančią katedros aikštę, jos varpai netikėtai suskamba, tačiau tai nėra tradiciniai valandas skelbiantys dūžiai, rytais, nuo pusės septynių kas pusvalandį draską miego alpulį. Iš bokšto šliūkšteli varpų muzika – tarsi vanduo pralaužęs užtvanką. Gausmas smelkte smelkiasi į kūną ir Aura sustoja. Jai dingojasi, kad trumpam gaudesyje įstrigo amžinybė, kad į ją suteka, joje susipina įvairių epochų garsai, balsai, užesiai.

Muzikos aidai kyla į viršų, sklendžia plėsdamiesi ankstyvos pavakarės danguje, kol tarsi permatomi sparnai apgaubia visą miestelį. Dingteli hemingvėjiškas klausimas: „Kam skambina varpai?“ Ir Aura sumurma: „Juk ne man...“ Tačiau ją vėl apima kažkoks keistas, pastarosiomis dienomis vis dažniau nusmelkiantis nerimas.

Pasiekusi viešbutį stabteli, bet praeina. Apvaikšto vienintelę už viešbučio ribos esančią, įkaitusiu bitumu smir-

dančią stovėjimo aikštelę, – kadaisė čia buvusį, dabar asfalto uždusintą, numarintą sodą, – tačiau Noldo mašinos neaptinka.

Priimamasis tuščias, tad negali pasiteirauti, ar niekas neatvyko, ar nepaskambino.

Kambarys sutvarkytas, pritemdytas, maloniai vėsus ir ji, nukulniavusi tiesiai į balkoną, kurį laiką stebi popiečio saulės nutviekstą kraštovaizdį. Kairėje pusėje į kalną kyla kelias, prie jo prigludęs kuklus namelis, apsuptas vešlių mandarinmedžių, jau numargintų oranžiniais vaisių taškais; toliau – alyvmedžių giraitė, vėjo virpinami lapai blykčioja siauromis sidabrinėmis papilvėmis, o dešinėje pusėje horizonte dunksančią kalvą tarsi karūna puošia penki kiparisai.

Sugrįžusi vidun ir nusimetusi drabužius, Aura kurį laiką sukinėjasi, apžiūrinėdama savo figūros atspindį veidrodyje. Lieka patenkinta nuo intensyvaus plaukymo sustangrėjusių kūnu. Oda lengvai liepsnoja nuo įsigėrusių druskų, jodo ir saulės spindulių. Išsiskiria tik blyškūs ratilai apie spenius ir balta žuvėdra, nutūpusi ant Veneros kalnelio ir baksnojanti lytį.

Išsitiesusi ant medvilninės paklodės, mėgaujasi slidžia vėsa.

„Įsimylėjusi visai pasikeičiau... – pamano. – Dienomis šlaistausi po namus ir svajoju. Neprisiverčiu nei piešti eskizų, nei leistis į dirbtuvėlę rūsyje šlifuoti papuošalams gintarą, juolab – išsikuopti buto. Atėjus nakčiai drybsau apspangusi, bemiegė, tarsi kažkokios antgamtiškos jėgos paversta kuo kitu – įsimylėjusia paaugle. Anksčiau skaity-

davau prieš užmigdama, bet dabar knyga slysta iš rankų. Tysau hormonų spiečiaus suparalyžiuota, meilės dulkių padengta. O kūne pasigaminę meilės narkotikai jaudrina mano emocijas, sustiprina visus jautimus. Kartais suklūstu – tamsiame kambario kampe kažkas tyliai sudunksi, sušlama. Puikiai žinau, kad tai basos šokančių monstrų kojos. Pasisukusi regiu žiburiuojančias akis, sukinyje plazdančius tamsius juodais žėručiais nusagstytus drabužius. Taip, tai ir vėl jie duodasi, šnairuodami į mane, stebėdami mano meilės kančias, švėsdami savo makabrišką erotinę šventę.“

Ligūrijoje – ankstyvas vakaras. Pro atviras balkono duris plūsta šiltos oro bangos, bet Aura to nejaučia; nepažadina ir garsiai praburzgęs, į kalną nupukšjęs mopedas, neišgirsta, kaip vėjo šuoro pagauti ant stalo suplazda žurnalo su žydrių gelmių nuotraukomis puslapiai, kaip kambario duryse spragteli raktas, kaip koridoriuko grindimis atkaukši ir vėl nutolsta žingsniai, paskui, jau basomis, artėja, traškėdami senu parketu, sustoja prie plačios dvigulės lovos.

Ji neišgirsta, kaip šlumšteli ant grindų drabužiai, kažkas barkšteli – gal diržo sagtis; nepajunta, kaip šalia įdumba čiuzyns, kaip priartėja šilta plaštaka ir nukrapšto jai virš mentės įsispaudusį mažutį plokščių akmenuką.

Mėnuo, iškišęs blyškų veidą iš po sueizėjusio debesų skiautinio, žvelgia žemyn ir regi du kūnus kraujo klane.

Aura pramerkusi akis mato save baltuose pataluose ir – keista – kažkokį vyrą šalia. Patalai, vyriškio kūnas ir jos rankos – viskas apėję kraujo dėmėmis.

Ne! Juk tai tik aitriai raudonos, už lango monotoniškai cirpiančios viešbučio reklamos šviesos. Tik tada suvokia, kad ji – Ligūrijoje, o Noldas – jau čia.

– ...kaip mudviejų meilės puota... – tyliai juokdamasi užbaigia sakinį.

– Gaila, kad mums skirta tik viena meilės naktis, kad turiu skubiai grįžti, – sušnibžda Noldas.

Tamsi jo kojų vilna praslysta plonaodėmis, jautriai signalus gaudančiomis mergiškomis šlaunimis. Moters gaktikaulis pajunta vyriško gauburio spaudimą. Vyro pirštai, aplipę greitai džiūstančiais glitėsiais, paliečia sudirgintą santaką, ją praskleisdami.

Pakibęs ore, apglėbęs mylimosios kūną rankomis – išlinkusiais sparnais, pakaitomis – giliais ir negiliais – smigčiojimais jis atkakliai braunasi į paviršiuje minkštą, gilumoje – standų, slidų tarpeklį.

Paskui viskas nurimsta, tik virš lovos lieka tvyroti vyriškų baltyminių syvų kvapas.

Aura girdi, kaip, Noldui atsikėlus ir nuleidus vandenį tualete, sušnypščia vanduo duše, paskui trumpam stoja tylą, galiausiai ją pasiekia lauktas pažįstamas garsas – plėšiamos celofaninės vienkartinio švirškšto pakuotės šlamesys. Vonioje Noldas užtrunka, tad Aura gali įsiklausyti, kas vyksta dubens lagūnoje. „Vyriški genų nešėjai skuba, rungtyniauja, lekia vartų link tarytum uoliausi puolėjai. Spermiai žaidžia futbolą mano dubenyje! Kuris iš jų nugalės?“

Prieš grįždami namo, įsimylėjęliai susivilioja išsimaudyti jūroje. Rytas vaiskus, vanduo tviska. Vos panirusi Aura pasijunta švelniai spaudžiama šalto jūros kūno. Meilužis plaukia netoliese. Moteris stengiasi nematuoti gelmės akimis, ji mieliau žvelgia į dar tuščią molą, kur atskubėjusi pirmoji plaukikė tempiasi ant baltų sėdmenų, pilvo ir krūčių vientisą maudymosi kostiumėlį.

„Netrukus vaizdai pasikeis, – pamano, – jie slinks atvirkštine tvarka nei man atvažiuojant traukiniu. Šiandien, grįžtant su Noldu, už mašinos langų pirmiausia pasirodys grožiu šėlstantys subtropiniai Ligūrijos sodai, paskui nersime į ilgus, nejaukius, it suodžiais aprūkusius tunelius; tarp tų tunelių atsivers klonių oazės ir jūra, įžiūrima už cementinių greitkelio užtvarų. Už Genujos pasuksime kitu keliu – prasidės žalias kalvas juosiantis serpantinas, jam pasibaigus protarpiais į tolį nušuoliuos kalvos su jas vainikuojančiais sunkiai prieinamais miesteliukais, kartais bažnytėlėmis, pilaitėmis. Aplink plentą vietomis grūsis nutriušę daugiaaukščiai namai su it kumščiai išsišovusiomis aprūdijusiomis ventiliacijos dėžėmis, palangėmis, apkarstytomis džiūstančiais skalbiniais, balkonais – apkrautais šlapimo išėtais čiuziniais, langais – besiginančiais nuo įkyrios saulės išblukusiomis žaliuzėmis.

Štai abu plaukia pro prabangų viešbutį ties kurorto riba, kurio terasoje ant uolos pusryčiauja svečiai, skambčioja ir žybčioja sidabras bei stiklas, klega balsai. Noldas, plaukiąs porą metrų priekyje, atkakliai traukia tolyn nuo

kranto. Aura, kad ir nenoromis, stengiasi neatsilikti. Ūmai vyriškas kūnas, energijos antplūdžio apimtas, ilgais rankų grybšniais krauliu nuplasnoja pirmyn.

Aura neskuba, vis galvoja, kad dar reikės jėgų iš tokios tolybės sugrįžti. Plaukia taupydamasi, gindama nuo savęs užplūstančio nerimo, negeros nuojautos bangas.

Saulės spinduliai vis stipriau šildo vandens paviršių ir, akimirką užsimiršusi, moteris pajunta palaimą, mėgaujasi skaidriai žalia gelme po ja, gaiviu oru, akinamų saulės blyksnių žaismu vandenyje ir atgauta drąsa. Ji net pasišai-po iš savęs, mėgstančios plaukioti ir nardyti, šiandien ryte kažkodėl išsigandusios nepažįstamos gelmės ir nežinia kokių pavojų. „Gal tai tik silpnumas po bemiegės aistrų nakties“, – ramina save.

Noldas, pailsęs po spurto, grįžęs prisiderina ir jiedu atsipalaidavę plaukia greta.

– Man nejauku taip toli nuo kranto, – taria Aura.

– Jūra rami, nieko neatsitiks. Bet gal tu pavargusi? – klausia Noldas, ilsėdamasis ant nugaros.

– Šiek tiek, – atsiliepia Aura.

– Gerai, sukime atgal. Nebijok, aš pasaugosiu tave, plauksiu šalimais.

– Aišku, mums laikas grįžti. Laukia ilga kelionė automobiliu.

Drauge apsisuka ir plaukia į krantą. Po kelių minučių įvyksta kai kas kraupaus.